



SODBA

I U 1235/2018-32

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
UPRAVNO SODIŠČE RS, LJUBLJANA



31.3. 20 21

Podpis pristojne
sodne osebe:

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki svétniki mag. Darinka Dekleva Marguč kot predsednica ter Liljana Polanec in dr. Boštjan Zalar kot člana,

ob sodelovanju višje pravosodne svetovalke Klavdije Škrlec kot zapisnikarice in dodeljene okrajne sodnice Mojce Lo Duca, ki je v zadevi poročala,

v upravnem sporu tožeče stranke: **DRŽAVNO ODVETNIŠTVO REPUBLIKE SLOVENIJE (RS)**, Šubičeva 2, 1000 Ljubljana, ki jo zastopa generalni državni odvetnik mag. Jurij Groznik, zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA**, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Ljubljana,

zaradi dostopa do informacij javnega značaja,

o tožbi zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-9/2018/7 z dne 25. 4. 2018,

na seji 31. marca 2021

RAZSODILO:

- I. Tožba se zavrne.
- II. Vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV

1. Prvostopenjski organ, Državno odvetništvo RS, je z odločbo zavrnil zahtevo prosilke [REDACTED] za posredovanje fotokopije meddržavne tožbe Republike Slovenije (RS) zoper Republiko Hrvaško (RH) za plačilo pravičnega denarnega zadoščenja oziroma odškodnine v višini 360 milijonov EUR, vloženo na Evropsko sodišče za človekove pravice (ESČP). Zahtevo je zavrnil, ker je presodil, da sta podana razloga za zavrnitev dostopa do zahtevane informacije po 8. in 11. točki prvega odstavka 6. člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ).
2. V nadaljevanju obrazložitve prvostopenjski organ v zvezi z izjemo po 8. točki pojasnjuje, da je RS vložila meddržavno tožbo na podlagi 33. člena Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (EKČP) 15. 9. 2016 zaradi kršitev več členov EKČP s strani sodnih in izvršilnih organov RH, sodni postopek pa je še odprt. Organ prve stopnje na podlagi izvedenega škodnega testa ugotavlja, da so meddržavne tožbe pred ESČP izjemno redke in se države zanje odločajo le v primeru najhujših in sistematičnih kršitev človekovih pravic. Ob tem je prvostopenjski organ za mnenje v zvezi z zahtevo prosilke zaprosil Ministrstvo za zunanje zadeve, ki je navedlo, da v diplomatskih odnosih in praksah držav ni običajno, da bi vloge v sodnih in arbitražnih postopkih postale javno dostopne na podlagi enostranske odločitve ene od strank ter da bi z razkritjem porušili zaupanje med predstavniki RS in predstavniki drugih držav, s tem pa tudi okrnili možnost razreševanja odprtih vprašanj. Iz odločbe organa prve stopnje izhaja še, da je v zvezi z zahtevo preučil tudi 33. člen Poslovnika ESČP in drugi odstavek 40. člena EKČP in ugotovil, da je utemeljeno pričakovati, da bi dostop glede zahtevanih podatkov, upošteva je majhno število tovrstnih tožb in izjemno občutljivost postopkov, zavrnilo tudi samo ESČP.
3. Organ prve stopnje je ugotovil tudi obstoj izjeme po 11. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ in v zvezi s tem obrazložil, da bi razkritje podatkov povzročilo motnje pri delovanju oziroma dejavnosti Ministrstva za zunanje zadeve in Državnega odvetništva, saj bi vplivalo na zunanjepolitične interese RS in na bilateralne odnose z RH. Poleg tega bi razkrivanje razmišljanja organa do zaključka postopka pred ESČP onemogočalo odkrito in odprto predstavitev argumentov RS v nadaljnjih pisnih vlogah.
4. Nazadnje se je prvostopenjski organ opredelil še do instituta delnega dostopa po 7. členu ZDIJZ in ugotovil, da tudi anonimizacija oziroma delni dostop do posameznih delov meddržavne tožbe ne bi izgubila določljivosti varovanih podatkov tožbe, zaradi česar bi nastale enako škodljive posledice.

5. Prosilka se je zoper prvostopenjsko odločbo pritožila, drugostopenjski organ pa je z izpodbijano odločbo v prvi točki izreka pritožbi ugodil in odločil, da je prvostopenjski organ dolžan prosilki posredovati fotokopijo 32. točke meddržavne tožbe RS zoper RH, skupaj z opombami št. 19, 20 in 21 ter določene anekse iz seznama aneksov, ki so pripeti meddržavni tožbi. V preostalem delu je odločbo organa prve stopnje izrekel za nično (2. točka izreka) ter odločil, da posebni stroški niso nastali (3. točka izreka).
6. V obrazložitvi odločbe navaja, da je prosilka od organa prve stopnje zahtevala fotokopijo meddržavne tožbe RS zoper RH zaradi plačila pravičnega denarnega zadoščenja oziroma odškodnine v višini 360 milijonov EUR, vloženo na ESČP. Organ prve stopnje je v prvotnem postopku z odločbo z dne 21. 8. 2017 zahtevo prosilke zavrnil, ker je ugotovil obstoj izjeme po 8. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Po pritožbi prosilke je organ druge stopnje z odločbo z dne 6. 11. 2017 ugodil pritožbi, prvotno odločbo pa odpravil in zadevo vrnil prvostopenjskemu organu v ponoven postopek. V času ponovnega odločanja je prosilka organu prve stopnje 14. 12. 2017 poslala dopis, ki ga je poimenovala kot „dopolnitev zahteve/pojasnilo“, v katerem je navedla, da organ prve stopnje obvešča, da se primarno želi seznaniti le s specifičnimi informacijami iz zahtevanega dokumenta in sicer z informacijami v zvezi s terjatvami, ki jih ima Ljubljanska banka d.d. Ljubljana do različnih pravnih oseb s sedežem na ozemlju RH in je bilo glede njih v RH odprtih 26 sodnih postopkov. V ponovljenem postopku je organ prve stopnje z odločbo z dne 19. 12. 2017, kljub dopisu z dne 14. 12. 2017, odločil o prvotnem zahtevku za dostop do dokumenta kot celote in ga ponovno zavrnil.
7. Organ druge stopnje v izpodbijani odločbi prvenstveno ugotavlja, da organ prve stopnje ni pravilno upošteval dopisa prosilke z dne 14. 12. 2017. Odločil je o dostopu do dokumenta kot celote, čeprav je prosilka svojo primarno zahtevo z zadevnim dokumentom zožila in jasno navedla, da želi iz predmetne tožbe le podatke o terjativah Ljubljanske banke d.d. Ljubljana do različnih pravnih oseb s sedežem na ozemlju RH. Glede na navedeno je organ druge stopnje v izpodbijanem aktu odločal v obsegu prosilkine zožene zahteve in ugotovil, da je predmet odločanja le 32. točka meddržavne tožbe skupaj z opombami 19, 20 in 21 ter pripadajočimi aneksi. Kot pojasnjuje, pri tem ni spregledal dopisa organa prve stopnje, da bo prosilkino »dopolnitev zahteve/pojasnilo« štetil kot novo zahtevo in o njej odločil v novem postopku. Vendar pa ocenjuje, da je prosilka s tem »pojasnilom« svoj zahtevek spremenila v skladu s 133. členom Zakona o splošnem upravnem postopku (v nadaljevanju ZUP). Ker je organ prve stopnje odločal o dostopu do celotne meddržavne tožbe, je odločal preko zahteve stranke oziroma brez zahteve stranke. Zato je izpodbijano odločbo v delu, ki se nanaša na dostop do tistih delov meddržavne tožbe, ki ne predstavljajo informacij o terjativah, ki jih

ima Ljubljanska banka d.d. Ljubljana do različnih pravnih oseb s sedežem na ozemlju RH, in glede katerih je bilo v RH odprtih 26 sodnih postopkov, v skladu z 249. členom ZUP v povezavi z 279. členom ZUP izrekel za nično (2. točka izreka).

8. V nadaljevanju je organ druge stopnje presojal obstoj izjem po 8. in 11. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ in ugotovil, da le-ti nista podani.
9. V zvezi z obstojem izjeme po 8. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ ugotavlja, da organ prve stopnje v ponovljenem postopku ni sledil njegovim napotkom in za dokazovanje škode, ki bi nastala v postopku pred ESČP, ni pridobil mnenja te institucije. Tako ni ugotavljal, kakšna konkretna škoda bi z razkritjem tožbe nastala za izvedbo postopka, ki ga vodi ESČP. Nasprotno od tega je organ prve stopnje nastanek škode utemeljeval z navajanjem okoliščin, ki so značilne za meddržavne postopke pred ESČP ter se skliceval na mnenje Ministrstva za zunanje zadeve in na škodo, ki bi z razkritjem teh informacij nastala RS v bilateralnih odnosih z RH in v okviru njene zunanje politike. Ocena le-te pa je podana pavšalno in splošno.
10. Glede na navedeno je organ druge stopnje sam opravil poizvedbe pri ESČP glede morebitnega nastanka škode, ki bi nastala z razkritjem podatkov iz meddržavne tožbe, ki so bile predmet prosilnine zahteve po ZDIJZ. V odgovoru je ESČP, ki se je pri tem sklicevalo na drugi odstavek 40. člena EKČP ter določbe prvega, drugega in tretjega odstavka 33. člena Poslovnika ESČP, navedlo, da so vsi dokumenti, ki so deponirani pri tajniku ESČP, praviloma dostopni javnosti, obenem pa kopijo celotne tožbe priložilo odgovoru, da se posreduje prosilki. Glede na navedeno je organ druge stopnje presodil, da drugi pogoj za izjemo po 8. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, ni podan, saj z razkritjem zahtevanih informacij škoda za postopek pred ESČP ne bi nastala.
11. Obenem je presodil še, da tudi izjema po 11. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ ni podana, saj ne gre za informacije, ki bi bile sestavljene v zvezi z notranjim delovanjem organa. Zahteva prosilke se nanaša na informacije, ki po naravi stvari izkazujejo zunanjo komunikacijo oziroma delo organa, in jo že po jezikovni razlagi ni moč obravnavati kot notranjo. S tem pa ni izpolnjen že prvi kriterij za obstoj navedene izjeme.
12. V nadaljevanju izpodbijane odločbe je po uradni dolžnosti preizkusil še obstoj izjem po 5a. in preostalih izjem po prvem odstavku 6. člena ZDIJZ in ugotovil, da le-te niso podane.
13. Prvostopenjski organ (v nadaljevanju: tožeča stranka) se z odločitvijo drugostopenjskega organa (v nadaljevanju: tožena stranka) ne strinja in zoper njo

vlaga tožbo. V tožbi podrobno pojasnjuje potek vseh postopkov in navaja, da je dopolnitev zahtevka z dne 14. 12. 2017 štel kot novo zahtevo za dostop do informacij javnega značaja in o tej zahtevi odločil v novem postopku. Nasprotuje odločitvi tožene stranke, ki je v delu njeno prvostopenjsko odločbo izrekla za nično (2. točka). Pojasnilo z dne 14. 12. 2017 je upravičeno štela kot nov zahtevek, saj je prosilka prvotno zahtevo zgolj specificirala in dopolnila, nikoli pa je ni delno umaknila ali spremenila.

14. V nadaljevanju se opredeljuje do obstoja izjeme po 8. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ in meni, da je izjemo potrebno obravnavati iz zornega kota organa, na katerega je bila naslovljena zahteva za dostop do informacij javnega značaja. Meddržavno tožbo je pripravila tožeča stranka, ki je prepričana, da bi razkritje tega dokumenta lahko poseglo v sodni postopek. Dokument je bil pripravljen izključno za navedeni sodni postopek in je njegov bistveni del. Meni, da je namen varstva teh podatkov zagotoviti upoštevanje načela enakosti orožij ter načela učinkovitega izvajanja sodne oblasti. Razkritje vsebine vlog in razpravljanje o tem, bi lahko vplivalo na stališče, ki ga zastopa pred ESČP. Naloga tožeče stranke je namreč zastopanje države in njenih organov, za kar veljajo enaka načela kot v razmerju med odvetnikom in njegovo stranko, saj odvetniki niso dolžni razkrivati svojih vlog na podlagi ZDIJZ. Sklicuje se na stališče Splošnega sodišča EU v zadevah C-514/07 P, C-528/07 P in C-532/07 P, po katerem za dokumente institucij EU velja izjema zaradi varstva sodnih postopkov do faze obravnave, da se prepreči zunanje pritiske, zlasti pritisk javnosti. Navaja še, da je prosilka v preteklosti svoje uspehe v postopkih zoper Ljubljansko banko d.d. objavila tudi na svetovnem spletu, zaradi česar obstaja velika verjetnost, da bo to storila tudi v zvezi z zaprošenimi dokumenti. Meni, da tožena stranka, ki je v upravnem postopku ESČP sama zaprosila za mnenje glede morebitnega oškodovanja sodnega postopka, le-to ni pravilno obvestila, saj se je sklicevala le na zahtevo prosilke. Navaja še, da za postopek pred ESČP ne veljajo pravila ZDIJZ, prosilka, ki je državljanka RH, pa bi zahtevo za podatke lahko naslovila tudi na pristojne organe RH. Zato meni, da gre za zlorabo pravic po ZDIJZ. Sodišču predlaga, da tožbi ugodi, izpodbijano odločbo pa odpravi in jo vrne toženi stranki v ponoven postopek. Zahteva še povrnitev stroškov postopka.
15. Tožena stranka v odgovoru na tožbo vztraja pri svojem stališču, da dopis prosilke z dne 14. 12. 2017 v skladu s 133. členom ZUP predstavlja zoženje prvotne prosilke zahteve in je zato ni mogoče šteti kot novo zahtevo po ZDIJZ. Stališče tožeče stranke, da bo dopis prosilke štela kot novo zahtevo, po presoji tožene stranke ne more preseči jasnih in nedvoumnih zakonskih določb. Če bi tožeča stranka zahtevo prosilke štela kot novo, bi jo kvečjemu lahko zavrgla, saj je o isti upravni zadevi takrat že vodila upravni postopek (4. točka prvega odstavka 129. člena ZUP).

16. Glede obstoja izjeme po 8. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ ter njenega navodila v zvezi z izkazovanjem škode, pa se sklicuje na ugotovitve izpodbijane odločbe ter na dosedanjo prakso tožene stranke ter Upravnega sodišča, ki je, da je za ugotavljanje škode za postopek potrebno pridobiti mnenje organa, pred katerim zadevni postopek teče. Ponovno navaja, da tožeča stranka škode za postopek ni uspela izkazati, pri tem pa je organ, ki zahtevo zavrne, tisti, ki mora nastanek škode izkazati za verjeten. Meni še, da je pravica do dostopa do informacij javnega značaja, temeljna človekova pravica in ni omejena le na državljane RS. Sodišču predlaga, da tožbo zavrne.
17. Sodišče je v postopek pritegnilo prosilko kot stranko z interesom, ki v odgovoru na tožbo prav tako navaja, da tožeča stranka škodnega testa tudi v ponovljenem postopku ni izvedla pravilno, saj ni pridobila mnenja organa, ki konkretni postopek vodi. Škodnega testa ni opravila na način, da bi natančno ugotovila in konkretno obrazložila, v katerem delu zahtevane informacije predstavljajo izjemo od prostega dostopa in iz česa to izhaja. Izpostavlja, da javno mnenje ne more in ne sme vplivati na strokovno delo sodnikov, njihovo neodvisnost in nepristranskost. Ne strinja se s tožbenimi navedbami, da naj bi za razmerje med tožečo stranko in državo veljala enaka načela kot med odvetnikom in njegovo stranko, saj položaj državnih odvetnikov in odvetnikov ni enak. Odvetniki so del pravosodja in neodvisna služba, državni odvetniki pa javni uslužbenci in del izvršilne veje oblasti. S tem v zvezi je tudi ureditev v zvezi z zavezanci po ZDIJZ (državni odvetniki) in na drugi strani odvetnikov in odvetniško tajnostjo, urejena različno. Navaja še, da so bile ugotovitve tožeče stranke glede možnosti nastanka škode RS pavšalne in abstraktne in izpostavlja odgovor ESČP, katerega stališče je v postopku pridobila tožena stranka sama, da so dokumenti deponirani pri tajniku Sodišča praviloma dostopni javnosti, razen če predsednik ESČP odloči drugače. Navaja, da sklicevanje tožeče stranke na odločitev Splošnega sodišča EU v združenih zadevah C-514/07 P, C-528/07 P in C-532/07 P, ni upoštevno, saj so tam stranke svojo pravico dostopa do dokumentov institucij EU uveljavljale na podlagi Uredbe Evropskega parlamenta in Sveta št. 1049/2001 z dne 30. 5. 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije, in ne na podlagi ZDIJZ. Izpostavlja še, da ima v skladu z določbami ZDIJZ pravico dostopa do informacij javnega značaja vsak prosilec ne glede na državljanstvo in osebne okoliščine. Meni še, da zahtevane informacije niso informacije v zvezi z notranjim delovanjem ali dejavnostjo organa in zato tudi izjema po 11. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ ni podana. Nazadnje še opozarja, da je z vlogo z dne 14. 12. 2017 specificirala in dopolnila prvotno zahtevo z dne 9. 7. 2017, ki je v tem smislu pojasnilo v zvezi z možnostjo uporabe instituta delnega dostopa po 7. členu ZDIJZ.

K točki I izreka:

18. Tožba ni utemeljena.
19. V predmetni zadevi je predmet presoje odločitev tožene stranke, po kateri je tožeča stranka prosilki dolžna posredovati fotokopije 32. točke meddržavne tožbe skupaj z opombami 19, 20 in 21 in pripadajočimi aneksi, ki jo je RS vložila zoper RH na ESČP (1. točka), ter odločitev tožene stranke, da se odločba tožeče stranke v preostalem delu, v katerem je ta zahtevo prosilke zavrnila, izreče za nično (2. točka).
20. Prvi tožbeni ugovor tožeče stranke se nanaša na odločitev tožene stranke, ki je del prvostopenjske odločbe izrekla za nično (2. točka). Navaja, da je vlogo prosilke z dne 14. 12. 2017 upravičeno štela kot nov zahtev, saj prosilka prvotne zahteve nikoli ni delno umaknila ali spremenila. Sodišče ugotavlja, da je tožena stranka svojo odločitev oprla na določilo 4. točke prvega odstavka 279. člena ZUP, ki določa, da se za nično izreče odločba, ki jo je izdal organ brez zahteve stranke, pa stranka pozneje ni izrecno ali molče v to privolila. Sodišče meni, da je tožena stranka pravilno ugotovila, da je podan ta razlog za ničnost, torej da je tožeča stranka s prvostopenjsko odločbo, s katero je odločila o prvotnem (celotnem) zahtevku in ne da bi pri tem upoštevala vlogo prosilke z dne 14. 12. 2017, odločala brez zahteve stranke. Tožeča stranka bi po prejemu prosilkine vloge morala razčistiti, kakšen namen prosilka z njim zasleduje. Odločitev, da vlogo z dne 14. 12. 2017 šteje kot novo zahtevo in o njej ponovno vsebinsko odloča, je napačna, saj je z odločitvijo, da bo ponovno vsebinsko presojala zahtevo, o kateri postopek že teče, kršila eno izmed procesnih predpostavk, ki morajo biti podane, da organ o zadevi lahko odloča (4. točka prvega odstavka 129. člena ZUP). Sodišče ob tem še dodaja, da v kolikor je bilo iz vloge prosilke z dne 14. 12. 2017 še zaznati določene nejasnosti, pa teh po pritožbi prosilke, s katero je izpodbijala odločbo tožeče stranke, gotovo ni bilo več. Prosilka po izdani prvostopni odločbi ni ne izrecno ne molče privolila v odločitev o dostopu do celotne meddržavne tožbe. Temu je celo izrecno nasprotovala. Tožeča stranka je glede na navedeno o delu zahtevka odločila brez zahteve stranke (4. točka prvega odstavka 279. člena ZUP).
21. Prav tako je po presoji sodišča pravilna odločitev tožene stranke, da v predmetni zadevi izjemi po 8. in 11. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ nista podani.
22. V zadevi, ki je predmet sodne presoje, ni sporno, da sodijo podatki, ki jih prosilka zahteva, med informacije javnega značaja, saj gre za informacije, ki izvirajo iz delovnega področja organa, nahajajo pa se v obliki dokumenta, zadeve, dosjeja, registra, evidence ali drugega dokumentarnega gradiva, ki ga je organ izdelal sam, v sodelovanju z drugim organom, ali pridobil od drugih oseb. Prav tako tudi ne, da je tožeča stranka zavezanka po ZDIJZ. Med strankama pa je sporno vprašanje, ali so v predmetni zadevi podani razlogi, zaradi katerih sme organ v celoti ali delno zavrniti zahtevo prosilca (izjeme po 6. členu tega zakona). Sodišče sledi

obrazložiti izpodbijane odločbe, da je zahtevana dokumentacija informacija javnega značaja, zato skladno z določilom drugega odstavka 71. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) ne bo ponavljalo razlogov za odločitev, ampak se v celoti sklicuje na utemeljitev tožene stranke. Sodišče zgolj poudarja, da je tožena stranka pravilno ugotovila, da je izjema po 8. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ podana, če se zahteva nanaša na podatek, ki je bil pridobljen ali sestavljen zaradi pravnega, nepravdnega ali drugega sodnega postopka in bi njegovo razkritje škodovalo njegovi izvedbi. Iz citiranega določila je razvidno, da morata biti kumulativno podana oba pogoja. Tako se je na izjemo mogoče sklicevati le, če bi razkritje podatka škodovalo izvedbi postopka, kar pomeni, da je ta izjema primarno namenjena varstvu sodnih postopkov. V času odločanja organov obeh stopenj, je bil sodni postopek pred ESČP nedvomno še v teku. Sodišče sodi, da je tožena stranka v izpodbijani odločbi pravilno opozorila, da je tožnica tista, ki bi morala v konkretnem primeru izkazati in ustrezno obrazložiti, da bi v primeru razkritja lahko nastala škoda za postopek. Pri tem je prav gotovo sodišče, ki v postopku odloča, v konkretnem primeru ESČP, tisti organ, ki lahko poda relevantno oceno glede morebitne škode za postopek v primeru razkritja zahtevanih podatkov.

23. Ker tožeča stranka, kot je tožena stranka pravilno ugotovila in obrazložila, škodnega testa ni izvedla na način, s katerim bi nastanek škode konkretno utemeljila, in je to le pavšalno in splošno zatrjevala, sodišče sodi, da dokaznemu bremenu za izjemo po 8. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, ni zadostila. Kot je iz upravnega postopka razvidno, je tožena stranka zato škodni test izvedla sama, ter ob sklicevanju na mnenje ESČP, ki je navedlo, da so zahtevani dokumenti javno dostopni, ocenila, da ta izjema ni podana. Sodišče ugotavlja, da je tožena stranka svojo odločitev izčrpno in jasno obrazložila, in ji v tem popolnoma sledi.
24. Po oceni sodišča prav tako ni podana niti izjema po 11. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, na katero se sicer v tožbi tožeča stranka izrecno ni sklicevala. Gre za izjemo, ki je podana, če se zahteva nanaša na podatek iz dokumenta, ki je bil sestavljen v zvezi z notranjim delovanjem oziroma dejavnostjo organa, in bi njegovo razkritje povzročilo motnje pri delovanju oziroma dejavnosti organa. Tožena stranka je pri tem pravilno opozorila, da ni izpolnjen že prvi kriterij za obstoj izjeme po tej točki, saj se je zahteva prosilke nanašala na informacijo (meddržavno tožbo), ki že po naravi stvari pomeni informacijo, ki je namenjena zunanji manifestaciji in izkazuje zunanjo komunikacijo organa.
25. Sodišče je po uradni dolžnosti preverilo obstoj še preostalih izjem po ZDIJZ ter glede na tožbeni ugovor, da naj bi prosilka svojo pravico zlorabila, saj iz njene zahteve ni razvidno, da bi jo naslovila tudi na organe RH, ali gre v danem primeru za zahtevo po petem odstavku 5. člena ZDIJZ. Pri tem ugotavlja, da druge izjeme niso podane kot tudi ne, da bi prosilka z zahtevo po razkritju podatkov svojo pravico zlorabila oziroma bi imela njena zahteva šikanozni značaj. Ta bi bila glede

na dosedanje upravno sodno prakso lahko podana kolikor bi šlo za zahteve, s katerimi bi želel prosilec organu škodovati, na primer z žalitvami, z vlaganjem velikega števila zahtev in z zahtevami za dostop do velikega obsega informacij ali če bi šlo za prekomerno zasipavanje organa oziroma zavezanca z delom in s tem za oviranje pri opravljanju nalog in podobno, do česar pa v konkretnem primeru po presoji sodišča ni prišlo.

26. Prav tako ni utemeljen nadaljnji tožbeni ugovor, v katerem se tožeča stranka sklicuje na stališče Splošnega sodišča EU v združenih zadevah C-514/07 P, C-528/07 P in C-532/07 P, saj so tam stranke svojo pravico dostopa do dokumentov institucij EU uveljavljale na podlagi Uredbe Evropskega parlamenta in Sveta št. 1049/2001 z dne 30. 5. 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije, in ne na podlagi določb ZDIJZ. Gre torej za odločanje na drugi pravni podlagi, medtem ko v zadevnem primeru tudi ESČP ni videlo razlogov, da meddržavna tožba ne bi bila dostopna javnosti.
27. Ker je odločitev tožene stranke pravilna, je sodišče na podlagi prvega odstavka 63. člena ZUS-1 tožbo zavrnilo. Sodišče je v navedeni zadevi odločilo na nejavni seji senata, brez glavne obravnave, ker je ocenilo, da dejansko stanje, ki je relevantno za odločitev o zadevi, ni sporno, pač pa je sporna le pravna presoja zahtevka za dostop do podatkov meddržavne tožbe z vidika določil ZDIJZ. V takem primeru pa prvi odstavek 59. člena ZUS-1 daje sodišču izrecno pooblastilo, da lahko v zadevi odloči tudi brez glavne obravnave, pri čemer tožeča stranka glavne obravnave niti ni zahtevala.

K točki II izreka:

28. Sodišče ni ugodilo zahtevi tožnice za povrnitev stroškov postopka. Skladno s četrtem odstavkom 25. člena ZUS-1 trpi vsaka stranka svoje stroške, če sodišče tožbo zavrne. Stranka z interesom, to je prosilka, pa stroškov postopka ni uveljavljala.

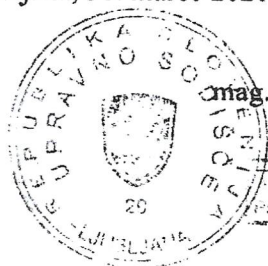
PRAVNI POUK:

Zoper to sodbo pritožba ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 31. marec 2021

Predsednica senata:

mag. Darinka Dekleva Marguč, l.r.



Prepis je soglasen z izvirikom
podpis analitične sodne osebe